

De Dienaar Gods

JOSEMARÍA ESCRIVÁ

Stichter van het Opus Dei

Driemaandelijks
4de trimester 1989
Afgiftekantoor: Brussel X

INFORMATIEBULLETIN BULLETTIN D'INFORMATION Nr. 8. BRUSSEL

Universidad de Navarra
Servicio de Bibliotecas

Mgr. Josemaria Escrivá de Balaguer werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Hij volgde de middelbare school in Barbastro en Logroño, deed de kerkelijke studies aan de Pauselijke Universiteit van Saragossa waar hij het licentiaat in de theologie behaalde. Later, in Rome, zou hij promoveren.

Hij studeerde rechten aan de Universiteit van Saragossa en behaalde het doctoraat aan die van Madrid. In 1960 ontving hij het doctoraat *honoris causa* aan de Faculteit van filosofie en letteren aan de Universiteit van Saragossa. Hij was de eerste grootkanselier van de Universiteit van Navarra in Spanje, en van Piura in Peru.

Na zijn priesterwijding op 28 maart 1925 begon hij in parochies op het platteland zijn pastoraal werk, dat hij vanaf 1927 in de armenwijken en ziekenhuizen van Madrid voortzette. Enkele jaren later werd hij rector van het Koninklijke Patronaat van St. Elisabet, eveneens in Madrid, welke taak hij tot 1946 — toen hij naar Rome verhuisde — vervulde.

Hij was consultor van verschillende pauselijke commissies en congregaties van de H. Stoel, pauselijk huissprelaat en lid van de Romeinse Academie voor Theologie.

Op 2 oktober 1928 stichtte hij te Madrid het Opus Dei, een weg ter heiliging midden in de wereld en een bron van diep christelijk leven in alle milieus. Op 14 februari 1930 stichtte hij de vrouwelijke afdeling van het Opus Dei en op 14 februari 1943 — binnen het Opus Dei zelf — het Priesterlijk Genootschap van het Heilig Kruis. Het Opus Dei ontving op 16 juni 1950 de definitieve goedkeuring van de H. Stoel. Op 28 november 1982 kreeg het de kerkrechtelijke vorm van personele prelatur, die door het Tweede Vaticaanse Concilie was ingevoerd en door Mgr. Escrivá voor het Opus Dei was gewenst en voorzien.

Steeds met gebed en boete, en met een aanhoudende en volle overgave aan de wil van God, heeft de Vader — zoals wij, zijn dochters en zonen, en duizenden andere mensen van elke levensstaat hem noemen — een impuls gegeven aan de uitbreiding van het Opus Dei. Toen de Stichter zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei al verspreid over de vijf werelddelen en telde meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten, in dienst van de Kerk met dezelfde geest van volledige eenheid en achting voor de Paus en de Bisschoppen, die Mgr. Escrivá zelf altijd had beleefd en die hij zijn kinderen had ingeprent.

De Heilige Mis was de bron en het middelpunt van zijn innerlijk leven. Hij was zich er diep van bewust dat hij kind van God was en hij leefde in de voortdurende tegenwoordigheid van de Drieëne God. Dit bracht hem ertoe om zich in alles zo volledig mogelijk te vereenzelvigen met Jezus Christus, een tedere en sterke devotie tot Onze Lieve Vrouw en de heilige Jozef te beleven, een voortdurende en vertrouwelijke omgang met de heilige Engelbewaarders te zoeken. Zo streefde hij ernaar overal op aarde vrede en vreugde te brengen.

Herhaaldelijk had Mgr. Escrivá zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de Paus. De Heer heeft dit offer aanvaard, en op 26 juni 1975 gaf de Vader in zijn werkkamer in Rome zijn ziel terug aan God, met dezelfde eenvoud die heel zijn bestaan heeft gekenschetst.

Zijn lichaam rust in de crypte van de prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede — viale Bruno Buozzi 75, te Rome —, voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn dochters en zonen, en van ontelbaren die door het voorbeeld en de leer van de Stichter van het Opus Dei tot God zijn gekomen. Het zalig- en heiligverklaringsproces van Mgr. Escrivá is op 19 februari 1981 in Rome ingeleid.

Voorpagina: *Mgr. Escrivá in het Conferentieoord Casteldaura, Barcelona (Spanje), november 1972.*

Het Opus Dei bestaat 60 jaar

God heeft voor de stichting van zijn Opus Dei gebruik willen maken van een, zoals in het gebed van het bidprentje staat, *trouw instrument*, de Dienaar Gods Josemaría Escrivá. Vanaf de dag van de stichting, op 2 oktober 1928, valt het leven van de Dienaar Gods volledig samen met het ontstaan en de ontwikkeling van het Werk. Met grote inzet en met het enorm vermogen om te beminnen dat God hem had meegegeven, legt hij zich zijn hele leven toe op deze taak.

Toen men jaren later de stichter vroeg hoe het Opus Dei eigenlijk ter wereld was gekomen, herinnerde hij bescheiden aan de grote materiële noden van de begintijden: Ik was toen nog maar 26 jaar oud en had alleen de genade van God en een goed humeur. Het Werk begon zeer klein: het was niet meer dan het verlangen van een jonge priester, die zich inspande om te doen wat God van hem vroeg ⁽¹⁾.

Zestig jaren zijn er voorbij gegaan sinds die 2e oktober. De boodschap die God in zijn priesterhart gelegd had, was — zoals hij zelf zei — een novum, zo oud als het Evangelie, dat mensen van alle rangen en standen — zonder onderscheid van ras, nationaliteit of taal — de mogelijkheid biedt om Jezus Christus met vreugde te ontmoeten in de bezigheden van iedere dag. Een novum dat heel eenvoudig is, zoals al het nieuwe van de Heer is ⁽²⁾.

Het goddelijk zaad bracht in korte tijd al vrucht voort, zodat de Dienaar Gods in 1967 kon zeggen: Wie samen met mij, een arme zondaar, Christus zijn gevolgd, zijn een gering aantal priesters die vroeger als leek een beroep gehad hebben (...) en tenslotte deze menigte mannen en vrouwen van verschillende nationaliteiten, talen en rassen die — voor het grootste deel getrouwd, vele anderen ongetrouwd — van hun beroepswerk leven en actief medewerken aan de belangrijke taak om de maatschappij menselijker en rechtvaardiger te maken. Staande naast hun medemensen, schouder aan schouder, doen zij in persoonlijke verantwoordelijkheid — herhaal ik — hun dagelijkse werk, ze hebben succes en tegenslag, doen moeite om hun rechten en plichten in de maatschappij serieus te nemen. Zonder mentaliteit van «uitverkorene» gedragen ze zich in hun beroep heel natuurlijk, zoals elke christen die zich van zijn verantwoordelijkheid bewust is, zoals ieder ander van hun collega's. En zij proberen dat goddelijke licht te ontdekken, dat zelfs uit de meest alledaagse dingen ineens kan schitteren ⁽³⁾.

De boodschap van die jonge priester was nieuw, namelijk dat de overgrote meerderheid van de christenen geroepen is om te midden van de wereld de heiligheid te bereiken en door de gewone beroepsarbeid. Daarom bleven onbegrip en laster niet uit, zoals altijd het geval is geweest met Gods werken. De Stichter leed hieronder, maar bleef toch altijd blij. Zijn vreugde werkte zelfs aanstekelijk bij allen, die zich bij hem aansloten: Weten jullie waarom het Werk zich zozeer heeft ontwikkeld? Omdat men er mee omgesprongen is als met een zak graan: men heeft het trappen gegeven en slecht behandeld, maar de korrels zijn zo klein dat ze niet gebroken zijn. Integendeel, het zaad werd naar alle vier windstreken uitgestrooid, viel op alle menselijke kruispunten waar harten naar waarheid hongerden, omdat ze van goede wil zijn. En nu hebben wij veel

roepingen, wij vormen een zeer groot gezin, en er zijn miljoenen mensen die het Werk bewonderen en liefhebben, omdat zij er een teken van Gods tegenwoordigheid onder de mensen in zien, omdat zij Gods barmhartigheid ondervinden, die onuitputtelijk is ⁽⁴⁾.

Het Opus Dei «is met de hulp van Gods genade zozeer gegroeid», zo bevestigt Johannes Paulus II in de Apostolische Constitutie *Ut sit*, «dat het momenteel in talrijke bisdommen, over heel de wereld verspreid, werkt als een uit priesters en leken — mannen en vrouwen — bestaand apostolisch organisme. De instelling is tegelijkertijd organisch opgebouwd en ondeelbaar, dat wil zeggen, dat zij een eenheid van spiritualiteit, doelstelling, leiding en vorming bezit. Het was derhalve noodzakelijk er een juridische vorm aan te geven die beantwoordt aan haar bijzondere kenmerken» ⁽⁵⁾.

Bijgevolg heeft de Paus in 1982 het Opus Dei opgericht als een personele prelatuur, overeenkomstig bepaalde normen die uit de geest van het Tweede Vaticaans Concilie zijn voortgekomen. Deze prelatuur was de kerkrechtelijke vorm die de stichter wenste, en waarvoor hij gedurende vele jaren had gebeden en had laten bidden. Want deze vorm laat toe «dat het Opus Dei altijd een geschikt en werkzaam instrument zal zijn voor de Kerk bij de vervulling van haar heilstaak ten bate van de wereld» ⁽⁶⁾.

Zestig jaren zijn er verlopen sinds die 2e oktober. Het Opus Dei is een tastbare werkelijkheid van apostolisch werk ten dienste van de universele Kerk en van de particuliere kerken. Het blijft, met Gods genade, zich verder ontwikkelen en groeien, en zijn leden trachten met hun leven en apostolische inzet het goddelijk verlangen te volgen dat de Heer in de ziel van de stichter legde. Het Opus Dei bestaat immers alleen maar om de Kerk en de hele mensheid te dienen: het is zijn taak «zich in te spannen om de leer van de algemene roeping tot heiligheid in daden om te zetten en om in alle lagen van de maatschappij de heiliging van de beroepsarbeid te bevorderen» ⁽⁷⁾.

Het tot stand gebrachte werk is mogelijk geweest omdat — zoals de huidige prelaat mgr. Alvaro del Portillo in 1983 opmerkte — «het Opus Dei op heel zijn weg bovendien kon rekenen op de voortdurende hulp van onze moeder Maria, voor wie onze stichter zo'n grote liefde koesterde. Ik zou zeggen dat zij het geweest is, die al onze stappen heeft geleid. Wij voelen duidelijk haar moederlijke bescherming» ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ *Gesprekken met Mgr. Escrivá*, nr. 32.

⁽²⁾ Bernal, S., *Ontmoeting met de Stichter van het Opus Dei*, De Boog, Brussel/Utrecht, 1982, p. 125.

⁽³⁾ *Gesprekken ...*, nr. 119.

⁽⁴⁾ Bernal S., o.c., p. 339.

⁽⁵⁾ Apostolische Constitutie *Ut sit*, 28-XI-1982: AAS 85 (1983), p. 423.

⁽⁶⁾ *Ibidem*.

⁽⁷⁾ *Ibidem*.

⁽⁸⁾ *L'Osservatore Romano*, 25-III-1983, p. 7.

Teksten van Mgr. Escrivá de Balaguer

Zorg dat je leven niet onvruchtbaar blijft. — Wees nuttig. — Laat iets blijvends na. — Laat het licht van je geloof en je liefde stralen.

Wis door je leven als apostel het vuile, kleverige spoor uit, dat de verdorven zaaiers van de haat achterlieten. — Steek alle wegen van de aarde in brand met het vuur van Christus, dat je in je hart draagt. (*De Weg, nr. 1*)

«**B**id voor mij», zei je, «dat ik edelmoedig mag zijn, dat ik vooruit mag gaan, dat ik me zo mag veranderen dat ik ooit ergens nuttig voor kan zijn.»

Goed. Maar welke middelen wil je gebruiken zodat die voornemens tot resultaat leiden? (*De Voor, nr. 3*)

Hij heeft ons uitverkozen al vóór de schepping der wereld, opdat wij heilig zouden zijn. Ik weet dat u daardoor niet met trots vervuld wordt en u zich niet boven anderen verheven voelt. Die keuze, het motief van uw roeping, moet ook het fundament van uw nederigheid zijn. Heeft men ooit een monument opgericht voor de penselen van een groot schilder? Al hebben die penselen gediend voor het creëren van kunstwerken, de verdienste ervan komt toe aan de kunstenaar. Welnu, wij — de christenen — zijn slechts instrumenten in de hand van de Schepper der wereld, de Verlosser van alle mensen. (*Als Christus nu langs komt, nr. 1*)

Vaak heb ik zin om in het oor van zovele mannen en vrouwen te schreeuwen dat zij op kantoor en in de winkel, in de krant en vanaf het spreekgestoelte, op school, in de werkplaats, in de mijn en op het land, met de kracht van het innerlijk leven en van de gemeenschap der heiligen, dragers van God moeten zijn in iedere omgeving. Zo leert ons de Apostel: «Verheerlijkt God met jullie leven en draagt Hem altijd bij jullie.» (*De Smidse, nr. 945*)

De roep van de Heer — de roeping — klinkt altijd zó: «Als iemand Mijn volgeling wil zijn, moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis op zich nemen en Mij volgen.»

Ja: de roeping vraagt onthechting, offer. Maar, wat geeft het offer een geluk — *gaudium cum pace*, vreugde en vrede —, als de onthechting volkomen is! (*De Voor, nr. 8*)

Waarom probeer je niet je hele leven om te zetten in een dienst aan God: je werk en je rust, je huilen en je lachen? Je kunt het... en je moet het! (*De Smidse, nr. 679*)

Jij moet ervoor zorgen dat er, te midden van de wereld, vele zielen zijn die God van ganser harte beminnen. Het is tijd voor de afrekening: hoevelen heb jij geholpen om deze liefde te ontdekken? (*De Smidse, nr. 898*)

Voorgevoelens van Gods liefde

Op 28 juni 1974 vliegt de stichter van het Opus Dei over het Andesgebergte en komt boven Chileens grondgebied. Enkele uren later bevindt hij zich in het studentenhuis Alameda in Santiago, omringd door studenten. Vervuld van de wens om hen tot een beter leven te bewegen, spoort hij hen aan om met alle mogelijke inspanning te komen tot een goede christelijke vorming.

Mgr. Escrivá is bezig met een zeer intense catechese in Zuid-Amerika. Hij spreekt, eerst in Brazilië en daarna in Argentinië, in grote bijeenkomsten tot vele duizenden mensen, van alle rangen en standen, en beantwoordt hun vragen over hoe het Evangelie in de praktijk te brengen te midden van de bezigheden in het gezin en op het werk. Voor talrijke mensen opent hij nieuwe horizonten van liefde tot God.

Bij één van die bijeenkomsten, die toch het karakter van een familiebijeenkomst behouden, staat een jongen op en vraagt:

— Vader, ik ben niet van het Opus Dei, maar hoe kan ik er lid van worden?

— Zeg, hoe oud ben je?

— Vijftien, Vader.

— Op jouw leeftijd was ik ook nog niet van het Opus Dei, en wist niet eens wat het Opus Dei was... Het Opus Dei bestond zelfs nog niet! (...) Ik voelde diezelfde innerlijke onrust als jij. Op jouw leeftijd ongeveer, wanneer de hartstochten beginnen te bewegen en je van de ene kant naar de andere trekken en wanneer de ogen gaan afdwalen, toen kreeg ik een voorgevoel van de Liefde! En ik schaam mij niet om jou dit te zeggen: de anderen hebben het toch niet door. Jij en ik zijn hier alleen. Ik was even oud als jij, toen ik dat voorgevoel van de Liefde ervoer; en

ik veranderde helemaal, met de genade van de Heer. Niet dat ik daarvoor zo slecht was. Wie weet, misschien voel jij nu ook die Liefde?

Het Opus Dei is een weg van liefde. In het Opus Dei kan men alle wegen van de wereld gaan en ze goddelijk maken, zonder daarom op te houden menselijk te zijn. Want God onze Heer vraagt ons geen onmenselijke dingen, Als ik nu tot je spreek met de liefde van een oudere broer en van een vader, dan is dat omdat ik een mens ben zoals jij. En wanneer ik met mijn Heer spreek — met God — dan spreek ik tot Hem met mijn menselijke stem, of met mijn menselijk hart, want de ene keer bid ik hardop en de andere keer van binnen. En ik zeg Hem dat ik van Hem houd, want dat is waar. Met dit hart, dat ik uit liefde voor een vrouw had kunnen weggeven, met dit hart waarmee ik mijn moeder en mijn vader bemind heb, daarmee antwoord ik je en daarmee ga ik om met God.

Ik denk dat jij een voorgevoel hebt van iets. Laat je leiden door de genade! Laat je hart opstijgen! Want zoals het hart van de mens geneigd is tot laagheden, zo heeft het evenzeer vleugels om hoog te vliegen, tot aan het hart van God. Maak je eigen kleine roman: een roman van offers en heldendaden. Met de genade van God zullen al jouw verwachtingen overtroffen worden. ⁽¹⁾

Vijftien jaar oud

De vraag van die jongen nodigt uit om terug te gaan in de geschiedenis. Het is rond Kerstmis 1917. Een dik sneeuwta-pijt bedekt het landschap van Logroño, hoofdstad van de Spaanse streek Rioja. De kou is bijtend en de temperatuur is

“Vrouwe, geef dat ik zie,,: Het beeld van Onze Lieve Vrouw van de Engelen in de Kerk van Santa Maria La Redonda, waar de jonge Josemaría dikwijls gebeden heeft.

gedaald tot de laagste die Logroño tot dan toe kende: 16 graden onder nul. De besneeuwde bomen, straten en dakranden lijken wel het werk van een beeldhouwer die zijn fantasie de vrije loop gelaten heeft. Op de rivier ligt een dikke, stevige ijslaag. De straat opgaan is gevaarlijk, ondanks het stro dat de werknemers van de gemeente leggen.

Josemaría Escrivá woont met zijn familie op de hoek van de Sagastastraat, dichtbij de ijzeren brug over de Ebro. Al die dagen heeft hij het buitengewone schouwspel van de besneeuwde stad gadeslagen. Op een morgen ziet hij in de

straten van Logroño plots de sporen die de blote voeten van een ongeschoeide karmeliet, pater José Miguel, in de sneeuw hebben achtergelaten.

Deze sporen van offergeest wekken in zijn ziel edelmoedige verlangens op: anderen komen ertoe uit liefde tot God een leven van boete te leiden; en ik, wat doe ik voor Hem? Ik herinner mij uit mijn jeugd jaren zoveel uitingen van Gods liefde — zou de Dienaar Gods jaren later zeggen — toen ik begon te vermoeden dat de Heer iets van mij wilde. Wat, begreep ik nog niet. Maar door schijnbaar onbelangrijke gebeurtenissen wekte Hij in mijn ziel een goddelijke onrust op. Daarom heb ik ook altijd deze menselijke en tegelijk goddelijke liefde van de heilige Theresia van het Kind Jezus zo goed begrepen. Zij werd ontroerd wanneer zij in een boek een afbeelding van de doorboorde hand van de Verlosser zag. Zulke dingen, die mij innerlijk ontroerden en mij tot de dagelijkse heilige Communie, tot loutering, tot de Biecht en tot boete brachten, zijn mij ook overkomen. ⁽²⁾

Terzelfder tijd vraagt Josemaría licht om de wil van God te kennen. Ongeveer drie maanden lang gaat hij regelmatig naar het karmelietenklooster om met Pater José Miguel te spreken. Hij vertelt hem wat er in zijn binnenste omgaat. Pater José Miguel begrijpt snel dat hij te doen heeft met iemand die de goddelijke liefde op het spoor komt en hij stelt hem voor in de Karmel in te treden.

Josemaría overweegt het voorstel, maar na lang nadenken komt hij tot de conclusie dat de Heer andere plannen heeft met zijn leven. Vanaf dat moment kan men hem vaak vinden in de kerk van Santa Maria La Redonda bij Onze Lieve Vrouw van de Engelen, een beeld dat daar in een prachtige barokkapel staat. Hij vertrouwt er al zijn innerlijke onrust toe aan de moederlijke zorg van de Allerheiligste Maagd Maria.

Roeping tot het priesterschap

Priester worden, dat idee was bij hem tot dan toe nooit opgekomen. Toch komt

Josemaría tot dit besluit. Jaren later vertelt hij zelf: Ik hield veel van de priesters want ik ontving thuis een diepgelovige opvoeding. Mij was geleerd respect en verering te hebben voor het priesterschap. Maar het was iets voor anderen, niet voor mij. Ik herinner me nog dat wij op het gymnasium Latijn moesten leren. Ik had er geen zin in; met een domme houding — wat heb ik daar nu een spijt van — zei ik: Latijn, dat is goed voor priesters en monniken... Zien jullie hoe ver de gedachte van mij was om priester te worden? ⁽³⁾

Niet het idee om een kerkelijke carrière te maken beweegt hem priester te worden. Het is veeleer de gedachte dat hij als priester beter beschikbaar is om de wil van God te vervullen, die nog verborgen is voor hem. Met deze overtuiging spreekt hij er op een lentedag van 1918 met zijn vader over. Don José Escrivá is zeer verast. Hij werkt hard om het gezin er verder bovenop te helpen nadat het door de economische tegenslagen in een moeilijke situatie terechtgekomen is. Nu ziet hij in

één oogopslag de toekomst die hij voor zijn enige zoon gedroomd had, in duigen vallen. Nog nooit had hij gehuild, hoe droevig de omstandigheden ook waren, maar nu pinkt hij toch enkele tranen weg. De Dienaar Gods herinnert het zich zó: Op een goeie dag zei ik tegen mijn vader dat ik priester wilde worden; dat was de enige keer dat ik hem zag huilen. Hij had andere plannen met mij voor, maar hij verzette zich niet. Hij zei alleen: — Mijn jongen, denk er goed over na. Priesters moeten heilig zijn (...) Denk er nog eens over na, maar ik zal je niets in de weg leggen. ⁽⁴⁾

En Don José, die de vrije beslissing van zijn zoon geheel respecteert, neemt hem mee naar Don Antolin Oñate, de abt van de Collegiale Kerk van Santa Maria La Redonda, om hem raad en hulp te vragen voor de weg die zijn zoon ingeslagen is.

Ondertussen blijft de Dienaar Gods licht vragen aan God om Zijn wil te kennen — *Domine, ut videam!*, Heer geef dat

Het Gymnasium van Logroño, waar Josemaría zijn eindexamen deed.

ik zie! Ook herhaalt hij vol vertrouwen een aanroeping opdat datgene wat de Heer wilde, werkelijkheid zou worden: *Domine, ut sit!*, Heer, dat het zij!, dat geschiede wat U wilt! Zo bracht de Dienaar Gods vele jaren door, in duisternis en volhardend gebed, gelovend en hopen-d dat het zaadje, dat de Heer in zijn hart had gelegd, zou ontkiemen.

Rond die tijd schrijft Josemaría naar zijn tante Cruz Albás, zuster van zijn moeder en karmelietes in het klooster van San Miguel te Huesca. Hij deelt haar zijn beslissing mee om priester te worden en vertelt haar hoezeer hij licht nodig heeft om de plannen van God te leren kennen. Ook in zijn verdere leven zal hij nog dikwijls gebed vragen aan de contemplatieve zielen om te kunnen verwezenlijken wat God hem vraagt.

Persoonlijk voelt hij zich niet in staat om op een gepaste wijze te beantwoorden aan de uitverkiezing van God. Hij heeft de gewoonte aangenomen langzaam een litanie op te zeggen die van diepe nederigheid getuigt: *Ik ben niets waard, ik heb niets, ik kan niets, ik ben niets, ik weet niets...* (5)

Maar in de armen van God zijn Vader voelt hij zich sterk en zeker. Met jeugdige edelmoedigheid laat hij zich leiden door de goddelijke « dwaasheid » die de impuls zal zijn van heel zijn leven. Uit zijn ziel stijgt de kreet op — zacht en sterk — die ook uit het hart van de jonge Samuel kwam: *Ecce ego, quia vocasti me!*, Hier ben ik, want Gij hebt mij geroepen! (6)

In oktober 1918 schrijft Josemaría zich in als extern leerling in het seminarie van Logroño om de studie in de theologie te beginnen. Een vrij grote groep leerlingen volgt de lessen op dezelfde manier. Wanneer Josemaría op het seminarie komt, heeft hij zijn middelbare school op een uitstekende wijze beëindigd; hij bezit een opvallende en heldere intelligentie, heeft een innemende persoonlijkheid en is goed opgevoed. Zijn medestudenten zullen zich later zijn natuurlijke elegantie herinneren, evenals zijn correcte houding en de edele dienstvaardigheid waarmee hij zijn vriendschap betuigt.

Als negentienjarige met zijn broer Santiago in Logroño, mei 1921.

Er begint een tijd van offer en innerlijke vreugde: een etappe van groei in liefde tot God, in edelmoedigheid, in ascetische strijd. Vanaf die tijd bidt de Dienaar Gods tien jaar lang met aandrang en vertrouwen, met het nog steeds onduidelijke voorgevoel dat God hem roept voor iets dat Hij hem nog niet getoond heeft. Hij blijft vragen dat Zijn wil werkelijkheid zal worden: Heer, het weze zo! *Domine, ut sit!* Vrouwe, het weze zo!, *Domina, ut sit!*

(1) *Registro Histórico del Fundador*: Historisch Register van de Stichter, RHF 20771, p. 45.

(2) RHF 20164, pp. 316-317.

(3) RHF 20164, pp. 218-219.

(4) RHF 20164, p. 219.

(5) RHF 20164, p. 357.

(6) 1 Sam. III, 5.

Onder zijn geestelijke impuls

Met zijn heldhaftige trouw aan Gods wil, met voortdurend gebed en boete, heeft Mgr. Escrivá zich vol vertrouwen aan zijn arbeid gewijd en 47 jaar lang de apostolische ontwikkeling van het Opus Dei in de hele wereld geïnspireerd en geleid.

De voornaamste taak van het Werk is de vorming van zijn leden, opdat ieder afzonderlijk zijn apostolische arbeid als christen in de wereld en in de maatschappij zal volbrengen.

Het wezenlijke apostolaat van het Opus Dei — met woorden van de Stichter — is datgene dat ieder lid individueel verwezenlijkt in zijn eigen omgeving, in zijn gezin, te midden van zijn vrienden. Dit soort werk valt niet op, is moeilijk om te zetten in statistieken, maar brengt in duizenden zielen die stil en doeltreffend Christus navolgen in hun dagelijkse beroepsarbeid, vruchten van heiligheid voort. (*Gesprekken ... nr. 71*).

Daarnaast bevordert het Opus Dei als zodanig in samenwerking met veel mensen die er niet toe behoren — en vaak niet eens christen zijn —, gemeenschappelijke ondernemingen, waarmee het een bijdrage tracht te leveren aan de oplossing van talrijke problemen die de huidige maatschappij te verwerken heeft. Het gaat daarbij om vormingscentra, sociale instellingen, vakscholen enz. (*Gesprekken ... , nr. 84*).

Wij zullen hier een beknopte samenvatting geven van enkele van de vele apostolaatswerken, die — verschillend van aard overeenkomstig de behoeften van tijd en plaats — ontstaan zijn onder de geestelijke impuls van de stichter van het Opus Dei.

NETHERHALL HOUSE LONDON

Netherhall House herbergt sinds zijn opening in april 1952 studenten, die hun studies doen aan de Universiteit van Londen of in andere centra voor hoger onderwijs van de Britse hoofdstad. Het werd geopend in april 1952 dankzij de impuls van mgr. Escrivá. Vanaf het begin van de apostolische werkzaamheden van het Opus Dei in Groot-Brittannië had de stichter de leden aangemoedigd dit internationale studentenhuus te starten, om zo te kunnen bijdragen tot de menselijke en geestelijke vorming van de studenten. Londen beschouwde hij altijd als een kruispunt van de wereld, waar duizenden studenten van alle continenten elkaar ontmoeten. Zijn liefde tot de zielen deed hem maar al te goed beseffen, dat een werk van dienstbaarheid, zoals dat in dit studentenhuus

De opleidingscentra van het Opus Dei staan voor iedereen open: meer dan 5000 studenten uit 100 landen hebben reeds in Netherhall House gewoond.

Netherhall heeft de traditie om te dienen: de Koningin-moeder bij de inwijding van het nieuwe gebouw in het jaar 1966.

zou worden ontplooid, een niet geringe bijdrage zou kunnen betekenen voor het evangeliseringswerk van de Kerk in verre landen.

In een vraaggesprek met de *New York Times* in 1966 omschreef mgr. Escrivá het doel van Netherhall House en andere studentenhuizen die bezield zijn met de geest van het Opus Dei als volgt: **Ze bieden de studenten niet alleen huisvesting, maar ook talrijke mogelijkheden van zowel culturele als menselijke en geestelijke vorming. Vanwege zijn internationaal karakter verdient Netherhall House in Londen bijzondere aandacht. In dit studentenhuis hebben tot nu toe studenten uit meer dan 50 landen gewoond. Velen van hen zijn geen christenen, want de centra van het Opus Dei staan open voor iedereen, zonder enig onderscheid op grond van ras of godsdienst** (1).

Mgr. Wheeler, bisschop van Leeds, heeft dit centrum gekend in het prille begin. Toen was hij nog aalmoezenier van de Universiteit van Londen. « In het begin van Netherhall », zo herinnerde hij, « moedigde ik de studenten aan erheen te gaan. Dat was mijn eerste contact met een centrum van het Opus Dei. Sindsdien heb ik er nog vele gezien op zeer verschillende plaat-

sen. Wat mij altijd heeft befallen in de centra van het Opus Dei is de sfeer van echte beschaving. Er is geen sprake van grootdoenerij, altijd is er goede smaak, zonder pralenzucht. Zo komt tot uitdrukking de poging om de cultuur van onze tijd te kerstenen. Bovendien valt altijd deze sfeer op alsof het een familie is, en dat is een ander aspect dat me zeer aanstaat. Er spreekt een geest uit van grote persoonlijke discipline en van integriteit » (2).

De naam Netherhall raakte snel wijd en zijnd bekend. Na een paar jaren moest het gebouw worden uitgebreid. Onder de impuls van mgr. Escrivá, die bij zijn reizen naar Londen tussen 1958 en 1962 het huis verscheidene keren is komen bezoeken, kwam het nieuwe gebouw in 1966 gereed. Op 1 november van dat jaar werd het plechtig in gebruik genomen door Hare Majesteit de Koningin-Moeder, Grootkanselier van de Universiteit van Londen. In haar inhuldigungsrede verwees zij naar de bestaande behoefte voor universiteitsstudenten, vooral voor die van overzeese afkomst, om in de Engelse hoofdstad een geschikte verblijfplaats te vinden. Wat later, toen zij sprak over de idealen die ten grondslag liggen aan het universitaire leven, zei ze: « Om zulke waarden te bevorderen, kan ik me geen betere plaats indenken dan Netherhall House, dat berust op christelijke tradities, en in het bijzonder op de traditie van het dienen. »

De nieuwe gebouwen verdubbelden niet alleen de wooncapaciteit van Netherhall tot een totaal van honderd plaatsen, maar schiepen bovendien nuttige werkinstrumenten ter bevordering van de studie, zoals de bibliotheek waar ook veel niet-inwonende studenten komen studeren, en van culturele vormingsactiviteiten die het huis organiseert: een aula magna voor conferenties, concerten of filmvoorstellingen, en andere lokalen voor studiedagen of werksittingen.

Het was moeilijk zich in 1952 in te denken dat, binnen een tijdsspanne van iets meer dan een kwart eeuw, vijfduizend studenten uit honderd verschillende landen in Netherhall House zouden wonen. Mensen met de meest diverse godsdiensten hebben er de waarden van het christelijk geloof leren kennen en hebben over heel de wereld de boodschap uitgezaaid van begrip en hartelijke samenwerking zoals ze dat in Netherhall hadden geleerd. Want vanaf het begin was de vriendschappe-

De vrijheid van de anderen respecteren : de stichter van het Opus Dei bestudeert met enige studenten de nieuwbouw-plannen - Londen, augustus 1961.

lijke en familiale sfeer kenmerkend voor het huis. In zo'n milieu maakt de christelijke geest van wederzijdse solidariteit en naastenliefde het mogelijk dat elk verschil van ras, cultuur of mentaliteit vlot wordt overbrugd. Zelf ontvangen de studenten er de aanmoediging en de middelen om hun academische opleiding te verbeteren. Maar daarnaast worden ze ook aangespoord hun talenten ter beschikking te stellen van de anderen. Zo is men begonnen een club voor jongeren vooruit te helpen en de verzorging op zich te nemen van oude, arme of zieke mensen. Deze geest van dienstbaarheid die zoveel studenten hebben ondervonden tijdens hun verblijf in Netherhall, heeft ertoe bijgedragen dat velen van hen, die geen christenen waren, Christus hebben leren kennen. Sommigen hebben het katholieke geloof aangenomen, anderen hebben willen deelnemen aan apostolische initiatieven in Groot-Brittannië of in hun vaderland: Japan, Nigeria, Kenya, Hongkong of Maleisië...

Veel van de inwoners, die na het beëindigen van hun studie naar hun vaderland terug-

keren, blijven met Netherhall contact onderhouden. In hun brieven, of bij latere bezoeken aan Londen, geven zij telkens weer blijk van hun dankbaarheid voor de jaren die ze in het huis mochten doorbrengen, en voor de ervaring die hen ertoe bracht de grote nieuwigheid van de christelijke boodschap te ontdekken, door samen met andere studenten te leven. Het is in het gemeenschappelijk leven, zo bevestigde mgr. Escrivá, waar de persoonlijkheid wordt gevormd, daar leert men dat eerst de vrijheid van de anderen moet worden geëerbiedigd, wil men zijn eigen vrijheid geëerbiedigd zien. De eigen talenten moeten ten dienste van de evenmens worden gesteld. Anders zijn ze weinig waard. De gemeenschappelijke apostolaatswerken van het Opus Dei, waar ook ter wereld, staan altijd ten dienste van iedereen, want ze zijn een christelijke dienst⁽³⁾.

⁽¹⁾ *Gesprekken* ..., nr. 56.

⁽²⁾ *Scottish Catholic Observer*, 23-IV-1982.

⁽³⁾ *Gesprekken* ..., nr. 84.

Men schrijft ons...

NIET DOOR DE KOGELS GERAAKT

Ik reed rustig met de wagen in een drukke straat van Brussel. Het was rond 9 uur 's morgens en er scheen een stralende zon. Ik voelde mij gelukkig: ik had de H. Mis bijgewoond en ik zou een mooie dag doorbrengen met mijn kinderen die met verlof waren. Toevallig was ik alleen in de wagen; zelfs de kleinste van twee en een half jaar, die ik maar zelden achterlaat, was thuis gebleven met zijn grote broer.

Dichtbij een bankagentschap voelde ik een sfeer vol spanning. Politie mannen renden op en neer... Plotseling liep een gewapende man naar mijn wagen toe. Hij had zojuist een overval gepleegd en trachtte te ontsnappen. De politie volgde hem. Ze begonnen heen en weer te schieten op het ogenblik dat de man in mijn wagen wilde stappen. Hij beval mij tegen de vloer te gaan liggen en nam plaats achter het stuur. Hij was gewond want een kogel had hem geraakt. De politiewagens achtervolgden ons, maar vanwege de verkeersdrukte verloren zij ons uit het oog.

Tijdens deze spannende momenten dacht ik aan mijn man en aan mijn vijf kinderen. Ik vroeg mij af of wij elkaar nog ooit zouden terugzien. Terzelfder tijd besefte ik dat ik alleen door mijn geloof niet in paniek was geraakt. Ik voelde God dichtbij en bad tot mgr. Escrivá. Kort daarop stopte de man de wagen en rende weg. Ik dankte God voor zijn bescherming en mgr. Escrivá voor zijn voorspraak. Ik kwam echter nog meer onder de indruk — en mijn dankbaarheid groeide — toen ik samen met de politie vaststelde dat verschillende kogels de deur doorboord hadden en dat de zitting van de chauffeur door een kogel doorkleefd was. Zelf was ik op wonderbaarlijke wijze ongedeerd gebleven. Dankzij mgr. Escrivá werd ik gered.

G.D., Brussel (België)

DE HELE FAMILIE BEKEERDE ZICH

In mei ging ik, met een vriendin van mij, op bedevaart naar een kapel van Onzê Lieve Vrouw. Zij vertelde mij dat de vader van een van mijn oud-leerlingen erg ziek was en binnenkort kon overlijden. We spraken af dat we hem een prentje van mgr. Escrivá en een exemplaar van het Informatiebulletin zouden brengen, al wisten we dat noch hij noch iemand anders in zijn familie christenen waren.

Dit deden wij en we vroegen hem of hij het prentje onder zijn hoofdkussen wilde leggen. Mijn vriendin en ik namen ons voor om voor zijn bekering te bidden op voorspraak van mgr. Josemaría Escrivá.

Twee of drie maanden later belde mijn vriendin op. De zieke was twee dagen daarvoor overleden en de begrafenis zou plaatsvinden in de katholieke kerk van de stad waar hij woonde. Hij had zich laten dopen de dag voor zijn dood. «Het is de voorspraak van mgr. Escrivá geweest!» riep mijn vriendin tot twee keer toe, en ze zei me dat het de uitdrukkelijke wil was van de zieke, die die dag volledig helder was geweest.

Toen ik de weduwe en de kinderen ging condoleren viel mij de vreugde op die in het huis heerste. In de rouwkapel die men in de stijl van het land (Japan) had ingericht, was er naast de foto van de overledene een zilveren kruis en een gebedenboek. In het salonnetje stond een afbeelding van Maria.

Men legde mij uit dat de zieke het prentje van mgr. Escrivá altijd onder zijn kussen had gehouden. Telkens als men zijn bed opmaakte voelde hij met zijn hand of het prentje weer op zijn plaats lag.

Bovendien was de genade niet enkel over zijn ziel gekomen: ook zijn vrouw, dochter, kleinkinderen en schoondochter hadden besloten zich op het doopsel voor te bereiden.

In juni van dit jaar werd zijn vrouw gedoopt en de anderen worden er op dit moment op voorbereid.

A.M.B., Ashija (Japan)

NA EEN NOVEEN

Mijn dochter had een erg goede baan, maar het kantoor waar ze werkte was ver van ons huis. Ze had iedere dag drie uur nodig om met de auto op en neer te rijden. 's Avonds kwam ze altijd enorm moe thuis. Ik besloot een noveen tot mgr. Escrivá te beginnen door negen dagen bij zijn graf te gaan bidden. De negende dag werd mijn dochter in dienst genomen door een uitgeversmaatschappij met het kantoor op twintig minuten afstand van huis.

Gezien de moeilijkheden die jongeren vandaag ondervinden om aan een baan te komen, vind ik het een wonder, en stuur u deze brief om het te getuigen. Ook stuur ik u een gift.

I.E., Rome (Italië)

ZIJ BESLOTEN ZICH TE LATEN DOPEN

Ik wil u graag een gunst meedelen die ik dankzij de voorspraak van mgr. Escrivá verkreeg voor een vriendin van mij. Toen die vriendin mij op een dag zei dat noch zij noch haar kinderen gedoopt waren, begon ik onmiddellijk te bidden tot mgr. Escrivá. Ik vroeg hem mijn vriendin te helpen opdat ze zou inzien dat het ontvangen van het doopsel noodzakelijk is. Mijn gebeden werden ruimschoots verhoord. Niet alleen werden de kinderen katholiek gedoopt, maar ook hun moeder krijgt nu onderricht om zich tot het katholicisme te bekeren. Ze zal binnenkort gedoopt worden.

B.M.B., Loftus (Australië)

HIJ KWAM WEER TOT LEVEN

Onze zoon van 18 jaar werd overreden door een auto. De chauffeur reed door en liet hem achter met een zwaar hersenletsel. We brachten hem naar het ziekenhuis, waar ze ons zeiden dat er geen redding mogelijk was. Toch zou men hem opereren om te proberen zijn schedel dicht te maken.

Na de operatie deelde men ons mee dat men niet al de splinters (er waren er vele) uit zijn hoofd had kunnen verwijderen en dat hij bovendien een longoedeem had, maar dat het geen zin meer had om hem verder te behandelen omdat hij toch zou overlijden. Hij werd, in diepe coma, naar de « intensive care » gebracht, zonder teken van leven wachtend op de dood die ieder moment kon komen. Ik geloofde nooit dat onze zoon zou overlijden. We spraken met een priester om hem de ziekenzalving toe te dienen. Op zijn bed legde ik een prentje van mgr. Escrivá. Men verwachtte dat hij zou overlijden tussen de vijfde en de tiende dag, maar toen de dokter hem kwam onderzoeken constateerde hij dat er weer tekenen van leven waren. Eén van de artsen van het team (die niet gelovig was) zei, toen hij hem zag: « Zegt u mij waar deze monseigneur woont, want ik wil hem schrijven om hem te zeggen dat hij een wonder heeft gedaan. »

Maar het bleef hier niet bij. Onze zoon bleef nog 26 dagen in coma. Toen hij wakker werd, werd hij naar beneden gebracht in een kamer. Daar hoefde hij niet meer kunstmatig gevoed te worden, maar zodra hij in de kamer lag, at hij het ontbijt op wat hem gebracht werd. Ze zeiden mij dat hij een logopedist zou nodig hebben om te leren spreken, maar zodra hij mij zag, riep hij me: « Mama! » Hij zei me hoe hij heette, hoe oud hij was, waar hij woonde en zelfs het telefoonnummer. Twee jaar later werd hij opnieuw opgenomen om een schedelplastiek te ondergaan. Acht dagen later was hij al weer thuis, en de maand erop begon hij met zijn studie aan de lerarenopleiding, waar hij goede cijfers haalde.

Dit is een meervoudig wonder, dat mgr. Escrivá de Balaguer deed met onze zoon, die dood was en weer tot leven kwam.

Ik schrijf deze getuigenis uit dankbaarheid jegens de Stichter van het Opus Dei en opdat hij diene voor zijn zaligverlaring.

P.G.A., Santiago de Compostela (Spanje)

ZE KEREN TERUG TOT DE KERK

Mijn ouders zijn alleen burgerlijk getrouwd, meer dan veertig jaar geleden. Mijn vader wilde van de Kerk niets weten, en hij zowel als mijn moeder hebben haar elf jaar geleden de rug toegekeerd.

Mijn vrouw en ik begonnen dikwijls de hulp en voorspraak van mgr. Escrivá in te roepen. Een jaar geleden werden mijn ouders ernstig ziek. Opnieuw baden we met aandrang om hulp van mgr. Escrivá.

Tien dagen voor zijn overlijden verzocht mijn vader om zich met de Kerk te verzoenen. Hij biechtte en ontving de ziekenzalving en de heilige communie. Terzelfder tijd vroeg ook mijn moeder om weer tot de Kerk te mogen behoren. Ook zij biechtte en verlangde een kerkelijk huwelijk te sluiten. Enige tijd later stierven beiden: mijn vader na drie dagen, mijn moeder na drie weken.

Wij danken God voor deze gunsten en zijn er vast van overtuigd dat deze bekeringen te danken zijn aan de hulp en de voorspraak van mgr. Escrivá.

M.L., Wenen (Oostenrijk)

NA EEN AUTO-ONGELUK

Bij deze willen wij, mijn man en ik, onze grote dank betuigen door voorspraak van Maria en mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer voor de voorspoedige genezing van een voetoperatie van onze zoon in Frankrijk. Hij heeft daar verleden jaar een auto-ongeluk gehad, en is er wonderlijk goed vanaf gekomen. Alleen was zijn voet bekneld en heeft hij acht maanden op krukken moeten lopen. Nu zijn er 21 oktober jl. twee schroeven uitgehaald die de voet bij elkaar hadden gehouden. Wij dachten dat hij na de operatie wel weer enige weken op krukken moest lopen, maar drie dagen na de operatie kwam hij zonder krukken naar huis en na tien dagen gingen de hechtingen er uit, zodat de dokter er verwonderd van stond te kijken, dat het al genezen was. Hij kan zijn voet voor 80 % gebruiken, maar is geweldig dankbaar, dat het zo goed is verlopen.

Wij hopen door deze mededeling te hebben bijgedragen tot grotere erkenning van de Dienaar Gods.

J.P.v.E. (Nederland)

EEN GEHANDICAPT KINDJE

Graag wilde ik dit bericht sturen en uiteenzetten wat ik door het gebed te bidden tot de Dienaar Gods Josemaría Escrivá verkreeg.

We hebben een kok in dienst voor onze communiteit. Ze hadden al een kindje en er werd een tweede geboren. Het was jammer genoeg zwaar gehandicapt, niemand mocht er aan komen. Ze zaten er erg mee in de put en volgens de dokter zou het niet blijven leven. Hoeveel dagen het was toen ik er naar vroeg, weet ik niet! De vader zei: het kan niet beter worden, ik beloofde er voor te zullen bidden, en ik heb toen mijn toevlucht genomen tot Josemaría en begon dagelijks te bidden met de intentie of het kind beter mocht worden. Een poosje later vroeg ik er naar. Er was nog geen hoop. De dokter zei dat het wel niet zou blijven leven, maar ik ging door met bidden. Weer een poosje gewacht, toen zei de vader: het gaat wel. Ik bad nog steeds het gebed. Nog een hele poos gewacht en toen hoorde ik, dat het al door de kamer wandelde. En nu is het zo ver, dat het niet wandelt maar vliegt, zo rap is het al. Het moet volgens mij niet achter zijn bij een ander. Het is geboren 11-8-86. Ook geestelijk is het kind heel normaal. De dokter stond er ook versteld van en had dit niet voorzien. Ze moesten er nog mee op controle, maar dat hebben ze maar afgebeeld, omdat het zo goed was. Ik heb zowat twee jaar met vertrouwen het gebed gebeden en kan daarom niets anders zeggen dan dat het een gebedsverhoring is.

J.T.J. (Nederland)

Er dreigde onenigheid in de familie te komen; de schoonkinderen kwamen met elkaar niet overeen; ik leed hier geweldig onder. Op aanraden van een priester, nam ik vol vertrouwen mijn toevlucht tot mgr. Escrivá, die ik tot dan niet kende. Na vurige novenen gebeden te hebben, is alles weer beter geworden, het gaat weer vlotter onder mijn kinderen. Ik dank hiervoor mgr. Escrivá en blijf hem bidden, opdat mijn kinderen allen christelijk blijven leven.

M.V., Brussel (België)

Op een dag merkte ik dat het al ver gekomen was: één van onze kinderen was stilaan weggegroeid van het geloof en van ons. Door zijn omgang met enkele vrienden had hij steeds nauwere banden met een sekte gekregen.

Mijn man en ik waren heel ontsteld en wisten niet wat te doen, wij waren ook bezorgd daar wij thuis die diepgaande en beslissende verandering in onze zoon niet gemerkt hadden. In die situatie besloten wij dan een novene te doen tot mgr. Escrivá. De Heer heeft ons gebed verhoord: nauwelijks twee weken na de novene sprak onze zoon met een priester en ontving de sacramenten, ondanks dat hij reeds bijna drie jaar niet meer praktiseerde.

A.R., Rheinbach (Duitsland)

Op een moment dat ik me volledig terneergeslagen voelde (zonder werk, ziek en met gezinsproblemen), vroeg een vriend me mijn adres, zonder te zeggen waarvoor.

Enkele maanden later ontving ik per post het Informatiebulletin. Na het met aandacht en belangstelling te hebben doorgenomen, begon ik vol vertrouwen het gebed voor de privé-devotie tot de Dienaar Gods mgr. Escrivá. Ik vroeg God, op voorspraak van Zijn Dienaar mgr. Escrivá, op de eerste plaats de innerlijke vrede en vreugde. En beetje bij beetje begon ik me kalmer te voelen. Ten tweede heb ik, vijf maanden later, werk gevonden waarbij ik een bestuursfunctie waarneem die gelijkwaardig is aan de vorige en die bovendien betere voorwaarden biedt. En tot slot zijn de andere problemen één voor één verdwenen.

Ik kan deze gunsten slechts toekennen aan de hulp en voorspraak van de Dienaar Gods, tot wie ik mijn toevlucht blijf nemen. Voor dat alles ben ik zeer dankbaar. Nu kan ik zingen: « De Heer zal ik altijd en op alle plaatsen loven. »

Graag zou ik de overige Informatiebulletins willen ontvangen. Hartelijk dank.

B.M., Kinsangani (Zaire)

Ik stond ten dode opgeschreven, want de geneesmiddelen die ik nam, brachten geen enkele beterschap. Op een middag kwam een nicht die al twee jaar niet meer bij mij was gekomen, mij thuis bezoeken. En toen ze zag dat ik er zo slecht aan toe was, sprak ze mij over mgr. Josemaría. Ze bracht me bij de arts, die me zei dat ik naar een ziekenhuis voor besmettelijke ziekten moest. Hij sprak me ook over mgr. Escrivá, schonk me een prentje en moedigde me aan het te bidden; ik heb zijn raad opgevolgd en de volgende dag werd ik opgenomen.

Het onderzoek wees op lepra. De vierde dag na de opname trad een opmerkelijke beterschap op; twee weken later werd ik uit het ziekenhuis ontslagen. De artsen van het ziekenhuis konden het niet geloven, maar ik wel, want ik had veel geloof in de voorspraak van mgr. Escrivá.

S.M.C., Llavallol (Argentinië)

In een klooster van mijn land was er een oude religieuze met een reeds lang aanslepende ziekte van de benen die haar veel deed lijden; ze had behandelingen ondergaan in verschillende ziekenhuizen, doch allemaal zonder resultaat. Op zekere dag vertelde ze mij over haar langdurige ziekte en over de pijnen die ze moest doorstaan; toen ben ik begonnen met een noven tot mijn geliefde heilige, mgr. Josemaría. Een paar dagen later bracht ik haar een bezoek en vroeg ik naar haar pijnen; ze gaf mij ten antwoord dat de pijn verdwenen was en dat ze geen enkel symptoom van de ziekte meer vertoonde.

Deze religieuze had ook nog te kampen met een ander probleem : ze had een wazig zicht, en bij de medische controle raadde men haar aan van brilleglazen te veranderen. Maar na verloop van vijf maanden was er niets verbeterd. Ik begon te bidden tot mgr. Josemaría, en ze kon weer normaal zien. Nu kan ze zonder hulp lezen en schrijven. Sinds deze gebeurtenissen denkt zij dat er geen groter wonder mogelijk is dan deze beide genezingen.

Ch.B., Singh Nagar (India)

UITGEGEVEN WERKEN VAN MGR. ESCRIVÁ

De Weg

« Mgr. Escrivá heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie regelrecht uit zijn hart geput; de korte paragrafen, die samen *DE WEG* vormen, gaan ook regelrecht naar het hart van de lezer (...). » (*L'Osservatore Romano* 24-3-1950). Het boek beleefde zijn eerste uitgave in 1934 onder de titel *Consideraciones Espirituales* (Geestelijke Beschouwingen). Sindsdien is het aantal edities gestegen tot 225, in 38 talen, met een totale oplage van 3.508.664 exemplaren. Derde Nederlandstalige editie, 1989.

De Heilige Rozenkrans

Een boek met beschouwingen over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus en zijn Moeder, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans. Ook van dit werk verscheen de eerste editie in 1934. Sindsdien zijn er 83 edities verschenen in 18 talen, met een oplage van 525.769 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1986.

Conversaciones con Mons. Escrivá de Balaguer

Mgr. Escrivá antwoordt schriftelijk op vragen die hem gesteld werden, voor tijdschriften van verschillende landen. De eerste editie is van 1968. Tot heden zijn er 43 edities in 8 talen gepubliceerd, met een oplage van 292.820 exemplaren. Binnenkort eerste Nederlandstalige uitgave onder de titel *Gesprekken met Mgr. Escrivá*.

Als Christus nu langs komt

Het boek bevat 18 homilieën over de belangrijkste liturgische tijden en feesten, met theologische diepgang, maar ook duidelijk, eenvoudig en gericht op de praktijk van het christelijk leven. Inleiding van Mgr. Alvaro del Portillo, huidige Prelaat van het Opus Dei. De eerste editie is van maart 1973. Tot nu toe zijn er 56 edities in 10 talen verschenen, met in totaal 360.654 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1978.

Amigos de Dios

Weer 18 homilieën zijn in dit boek verzameld, waarin de schrijver de christelijke deugden tot thema maakt van zijn vriendschappelijk gesprek met God. Het boek, dat evenals het hiervoor vermelde, in een heel persoonlijke en directe stijl geschreven is, verscheen in 1977. Er bestaan thans 37 edities in 7 talen, 266.973 exemplaren in totaal. Voorzien van een inleiding van Mgr. Alvaro del Portillo.

La Abadesa de Las Huelgas

Diepgaande theologische en kerkrechtelijke studie over het buitengewone geval van de bijna bisschoppelijke jurisdictie die de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos bezat. De eerste editie is van 1944, de tweede van 1974, de derde van 1988.

De Kruisweg

Postuum werk van Mgr. Escrivá, vrucht van zijn overweging van het lijden van de Heer. De eerste editie is in februari 1981 uitgekomen. Er verschenen 29 edities in 9 talen, met een totale oplage van 229.264 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1983 (De Boog, uitgever).

Surco

Postuum werk. Zoals *De Weg* (...) is *Surco* vrucht van het innerlijk leven van Mgr. Escrivá en van zijn ervaring als zielenherder. Voorwoord van Mgr. A. del Portillo. De eerste editie van *Surco* verscheen in oktober 1986. Tot heden zijn er 24 uitgaven in 7 talen verschenen, met een oplage van 265.049 exemplaren. Binnenkort eerste Nederlandse uitgave onder de titel *De Voor*.

Forja

Het laatst gepubliceerde postume werk, *Forja* (De Smidse), « is een vurig boek; lezing en meditatie ervan kan velen in de smidse van de goddelijke Liefde plaatsen en verlangens doen ontbranden naar heiligheid en apostolaat, want dat was de wens van Mgr. Escrivá » (uit het voorwoord van Mgr. A. del Portillo). De eerste editie verscheen in oktober 1987. Er zijn tot nu toe 14 edities in 6 talen uitgegeven, met een oplage van 213.319 exemplaren.

Deze boeken zijn verkrijgbaar via de boekhandel en bij DE BOOG:
voor België: Belliardstraat 224, B-1040 Brussel.
voor Nederland: Herenstraat 41, NL-3512 KB Utrecht.

GEBED

voor privé-gebruik

God, U hebt uw dienaar en priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument en stichter van het Opus Dei, dat een weg is ter heiliging van het beroep en van de dagelijkse plichten van de christen. Geef, dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van uw Kerk, de Paus en de zielen, om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U uw dienaar Josemaría te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet, Eer aan de Vader.

Overeenkomstig het decreet van paus Urbanus VIII verklaren wij, dat dit Informatiebulletin niet de bedoeling heeft vooruit te lopen op het oordeel van de Kerk, en dat dit gebed niet bestemd is voor gebruik in openbare godsdienstoefeningen.

MEDEDELINGEN

Wij zijn dankbaar voor de vele brieven die wij hebben ontvangen. Ze zijn een getuigenis van de privé-devotie tot Mgr. Escrivá, op wiens voorspraak steeds meer mensen over de hele wereld zich in hun gebed tot God richten. Wegens plaatsgebrek kunnen wij hier slechts uittreksels uit enkele brieven geven, die belangrijke maar ook eenvoudige gebeurtenissen vertellen.

Wij uiten eveneens onze dankbaarheid — gezien de onmogelijkheid om het ieder persoonlijk te doen — voor alle giften, die ertoe bijdragen om de kosten van uitgave en verspreiding van dit *Informatiebulletin* te dekken en de apostolische activiteiten te ondersteunen die uit de liefde van Mgr. Escrivá voor de mensen ontsproten zijn.

Dit *Informatiebulletin* wordt gratis verspreid. Wie aan de uitgave van deze publicatie zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op:

- voor België: bankrekening 438-8079001-82 ten name van Informatiebulletin, Floridaan 112, B-1180 Brussel.
- voor Nederland: postrekening 31 21 192 ten name van Stichting De Boog, Herenstraat 41, NL-3512 KB Utrecht.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen van personen opgeven die mogelijk interesse hebben om dit *Informatiebulletin* voor eigen gebruik te ontvangen.

STICHTING OPUS DEI

Biblioteca Virtual Josemaría Escrivá de Balaguer y Opus Dei